

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Jana Passera a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **K. F.**, zastoupeného Mgr. Alenou Kurguzovou, advokátkou se sídlem Revoluční 762/13, Praha 1, proti žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 10. 2015, čj. CPR-36447-2/ČJ-2015-930310-V240, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 1. 2016, čj. 2 A 89/2015-30,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá**.
- II.** Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalované **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Úvod:

Policie České republiky uložila žalobci správní vyhoštění za to, že pobýval na území České republiky bez víza a bez platného oprávnění k pobytu. Žalobce se proti tomuto rozhodnutí neúspěšně odvolal k žalované. Zamítavé rozhodnutí žalované napadl žalobce žalobou u městského soudu, který žalobě nevyhověl a zamítl ji.

Proti rozsudku městského soudu žalobce brojil kasační stížností, ve které namítal především nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu a nemožnost realizace správního vyhoštění z důvodu hrozícího zásahu do jeho soukromého a rodinného života.

I.

[1] Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, odbor cizinecké policie, vydala dne 30. 8. 2015 rozhodnutí čj. KRPA-256520/ČJ-2015-000022, kterým žalobci

uložila správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a stanovila dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 roku. Počátek této doby stanovila od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Žalobci stanovila dobu k vycestování v délce 15 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Uvedla, že podle § 120a zákona o pobytu cizinců se na žalobce nevztahuje důvod znemožňující vycestování.

[2] Důvodem správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců bylo to, že žalobce pobýval na území České republiky bez víza a bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn.

[3] Žalovaná rozhodnutím označeným v záhlaví zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o správním vyhoštění.

II.

[4] Žalobce napadl rozhodnutí žalované žalobou u Městského soudu v Praze. Městský soud žalobu rozsudkem označeným v záhlaví zamítl. Neshledal pochybení v závěrech správních orgánů o uložení správního vyhoštění ani o přiměřenosti uložení správního vyhoštění s ohledem na osobní a rodinný život žalobce. Žalobce pobýval na území České republiky bez platného víza a dle městského soudu si zde nevytvořil společenské, ekonomické a kulturní vazby. Žalobce označil za jedinou překážku znemožňující jeho vycestování z České republiky studium na vysoké škole, které však dle městského soudu nikterak nedoložil.

III.

[5] Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek městského soudu v celém rozsahu kasační stížností opírající se o důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Navrhl také přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[6] Stěžovatel namítal vady řízení před správním orgánem. Měl za to, že správní orgán nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Řízení bylo vedeno z úřední povinnosti, správní orgán měl tedy dle § 50 odst. 3 spr. ř. zjistit všechny rozhodné okolnosti případu, a to i ty, které svědčí ve prospěch stěžovatele. Této povinnosti však nedostál, což vedlo k porušení dalších zásad správního řízení.

[7] Městský soud dle stěžovatele nedostatečně vyhodnotil jeho námitky, že rozhodnutí o zamítnutí jeho žádosti o prodloužení pobytu mu nebylo doručeno, a byl tedy v dobré víře, že svým pobytem na území České republiky neporušuje zákon. Dále v žalobě namítal, že správní orgán nedostatečně přezkoumal přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění ve vztahu k jeho studiu, neboť by vyhoštění zmařilo veškeré jeho investice a úsilí vložené do studia. Městský soud dle stěžovatele nedostatečně zdůvodnil své rozhodnutí, vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu a nedostatečně vypořádal žalobní námitky. V souvislosti s námitkou nepřezkoumatelnosti stěžovatel odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu čj. 8 Afs 75/2005-130, z něhož vyplývá povinnost soudů rozsudky náležitě odůvodňovat. Protože městský soud zcela pominul prokazatelné chyby v postupu správních orgánů, považoval stěžovatel jeho rozhodnutí za nepřezkoumatelné.

[8] Za nepřezkoumatelná stěžovatel označil i rozhodnutí správních orgánů. Poukázal zejména na § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a z něho vyplývající hodnocení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života cizince. Správní orgány tohoto požadavku prakticky

vůbec nedbaly, neboť stěžovatele i přes zásadní zásah do jeho života nutí k opuštění České republiky, které se s ohledem na zavedenou správní praxi téměř jistě změní v opuštění trvalé. Nepřípustnost zásahu do soukromého a rodinného života spatřoval v tom, že na území České republiky mnoho let studuje, má zde přítelkyni a veškeré sociální a kulturní zázemí.

[9] K otázce přiměřenosti délky správního vyhoštění namítal, že z rozhodnutí nebylo zřejmé, proč je stěžovateli uloženo právě v dané výměře. V souhrnu měl tedy za to, že městský soud nedostatečně odůvodnil své rozhodnutí, nedostatečně vypořádal žalobní námítky a nezabýval se náležitě skutečným stavem věci. Navrhl proto zrušení rozsudku městského soudu, případně i zrušení rozhodnutí správních orgánů.

IV.

[10] Žalovaná nesouhlasila s přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti. Ve vyjádření k obsahu kasační stížnosti uvedla, že kasační stížností nemůže být napaden způsob, jakým byla věc posouzena správními orgány. Může jí být napaden pouze způsob rozhodování správního soudu. K rozhodnutí městského soudu se žalovaná nechtěla vyjadřovat, proto jen odkázala na správní spis.

V.

[11] Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 10. 5. 2016, čj. 8 Azs 108/2016-38, posoudil důvodnost návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Odkladný účinek kasační stížnosti přiznal.

[12] Kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Nejvyšší správní soud proto posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nedostatečně zjištěného skutkového stavu, poté námitkou nepřezkoumatelnosti soudního a správního rozhodnutí a následně námitkou nepřiměřenosti správního vyhoštění vůči soukromému a rodinnému životu stěžovatele.

a) K námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu

[15] Stěžovatel namítal, že městský soud nedostatečně přezkoumal rozhodnutí správních orgánů, která nevycházela ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu, a sám pak neodůvodnil svůj rozsudek dostatečným způsobem. Ve správním řízení nebyly zjištěny všechny rozhodné okolnosti případu, tedy i ty, které svědčí ve prospěch stěžovatele. Rozhodnutí žalované proto mělo být městským soudem zrušeno pro porušení ustanovení správního řádu o dokazování (§ 3 a § 50 odst. 3 spr. ř.).

[16] K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že v kasační stížnosti ani žalobě se nenacházejí žádná konkrétní tvrzení, která by byla způsobitelná zpochybnit skutkové okolnosti zjištěné správními orgány, jež se staly podkladem pro vydání rozhodnutí. Stěžovatel jen obecně namítal porušení § 3 spr. ř. (zásada materiální pravdy), § 2 odst. 3 a 4 spr. ř. (zásada ochrany práv nabytých v dobré víře, přiměřenosti a předvídatelnosti rozhodnutí). Dále uvedl, že nebylo přihlédnuto ke specifickým okolnostem případu (aniž by uvedl kterým).

[17] Z § 50 odst. 3 spr. ř. vyplývá, že řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je ovládáno zásadou vyšetřovací. Rovněž je zde zdůrazněna zásada objektivního a nestranného přístupu. Podle té je správní orgán povinen zjišťovat veškeré rozhodné okolnosti ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Je to tedy správní orgán, který nese v tomto typu řízení odpovědnost za řádné soustředění podkladů pro rozhodnutí a případně i odpovědnost za nesplnění této povinnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 2 As 52/2013-69; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil, že správní orgány pečlivě zjišťovaly všechny okolnosti potřebné pro náležité posouzení případu. Při svém rozhodování vycházely převážně z vyjádření samotného stěžovatele, stěžovatelem předložených dokumentů a z výsledků několika pobytových kontrol. Tyto úkony nelze považovat za úkony, které by jednostranně směřovaly ke zjišťování skutečností pouze v neprospěch stěžovatele.

[18] Stěžovateli byla také ve správním řízení dána možnost uvést veškeré skutečnosti, které považuje za důležité, mohl v tomto smyslu i předložit důkazy a vyjádřit se ke všem podkladům shromážděným v řízení o správním vyhoštění. V žalobě ani kasační stížnosti žádné další skutečnosti, které měly být opomenuty, neuvedl. Jeho kasační i žalobní námítky se vztahují pouze k otázce posouzení přiměřenosti zásahu rozhodnutí o vyhoštění do jeho soukromého a rodinného života.

[19] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že správní orgány přihlížely ke konkrétním okolnostem tohoto případu. To, že je vyhodnotily v neprospěch stěžovatele, ještě neznamená, že tím porušily jednu ze základních zásad správního řízení. Městský soud v tomto ohledu tedy nijak nepochybil. Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal porušení ustanovení o řízení před správním orgánem ve vztahu ke zjišťování skutkového stavu věci, a proto je tato námitka nedůvodná.

b) K námitce nepřezkoumatelnosti rozsudku a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně

[20] Nejvyšší správní soud se dále zabýval nepřezkoumatelností rozsudku městského soudu, tedy tím, zda je napadený rozsudek srozumitelný a zda je v jeho odůvodnění uveden dostatek důvodů podporujících jeho výrok (k nepřezkoumatelnosti viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu čj. 2 Ads 58/2003-75 a čj. 2 Azs 47/2003-130).

[21] Stěžovatel v této své námitce nijak nespécifikoval, který konkrétní žalobní bod zůstal opomenut či který závěr krajského soudu nebyl v jeho rozsudku zdůvodněn. Ohradil se pouze proti přezkumu rozhodnutí ve vztahu do jeho soukromého a rodinného života; touto námitkou se Nejvyšší správní soud zabýval níže. Městský soud zareagoval na všechny žalobní námítky, v mezích své kompetence přezkoumal rozhodnutí vydané v předcházejícím správním řízení a z textu odůvodnění je zřejmý vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Z napadeného rozsudku je zjevné, jakými úvahami se městský soud řídil a k jakým závěrům dospěl. Nejvyšší správní soud shledal napadený rozsudek městského soudu přezkoumatelným.

[22] Stěžovatel dále vytkl rozhodnutí žalované, že z něj nebylo zřejmé, proč je stěžovateli správní vyhoštění uloženo právě v dané výměře.

[23] Nejvyšší správní soud v rozsudku čj. 1 As 99/2011-55 dospěl k závěru, že stanovení doby, po kterou nelze cizinci povolit vstup na území, je podstatnou součástí výroku rozhodnutí o správním vyhoštění. Zákon o pobytu cizinců v § 119 odst. 1 písm. c) určuje, že pro zde uvedené případy lze dobu, po níž nelze cizinci povolit vstup na území, stanovit až na 3 roky. Toto ustanovení tak zakládá správnímu orgánu prostor pro správní uvážení. Výkon

správního uvážení musí nalézt odraz v odůvodnění rozhodnutí, aby mohl soud přezkoumat, zda správní orgán nezneužil správního uvážení, či nepřekročil jeho meze (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 2 As 19/2004-92). V opačném případě je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

[24] Správní orgán prvního stupně odůvodnil dobu, po kterou nelze stěžovateli povolit vstup na území v délce jednoho roku tím, že tato doba je vzhledem k závažnosti jednání stěžovatele přiměřená. Stěžovatel se totiž zdržoval na území České republiky od 26. 3. 2015 do 17. 6. 2015 bez platného víza nebo oprávnění k pobytu. Správní orgán přihlédl též k tomu, že se stěžovatel nezdržoval na adrese L., P., nikdy tam nebydlel a jeho pobyt tam byl potvrzen pouze účelově, aby po formální stránce naplnil požadavky zákona o pobytu cizinců. Tohoto jednání se navíc dopustil opakovaně, protože pro účely žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu předložil doklad o zajištění ubytování na adrese M. 1337/20, P., který získal účelově bez toho, že by na uvedené adrese bydlel. Žalovaná k tomu dále ve svém rozhodnutí uvedla, že správní orgán prvního stupně postupoval rádně a dostatečně posoudil otázku přiměřenosti zásahu do soukromého života, a proto stěžovateli uložil správní vyhoštění při dolní hranici tříleté zákonné sazby.

[25] Nejvyšší správní soud posoudil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ve spojení s rozhodnutím o odvolání v této části jako přezkoumatelné. V rozhodnutích jsou popsány všechny skutečnosti, k nimž správní orgány přihlížely při stanovení konkrétní délky doby, po kterou nelze stěžovateli povolit vstup na území.

c) K námitce nepřiměřenosti vyhoštění ve vztahu k dobré víře stěžovatele a zásahu do jeho soukromého a rodinného života

[26] Stěžovatel v první řadě namítal, že v důsledku nesprávného postupu správního orgánu se nedozvěděl o zamítnutí žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu. S ohledem na to byl stěžovatel v dobré víře, že se na území České republiky nachází oprávněně.

[27] K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že chtěl-li stěžovatel napadnout nesprávný postup správního orgánu při doručování rozhodnutí o zamítnutí povolení k dlouhodobému pobytu, měl tak učinit prostřednictvím opravného prostředku proti tomuto rozhodnutí a nikoliv v řízení o správním vyhoštění. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 4 As 5/2012-22 platí, že „[i] přes obsahovou návaznost obou řízení se rozhodnutí o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu a rozhodnutí o správním vyhoštění vyznačují odlišným předmětem a obsahem, řízení k jejich vydání byla prováděna v intencích jiných právních norem a jejich vyústěním bylo vydání dvou různých správních rozhodnutí, přičemž každé z nich je samostatně přezkoumatelné ve správním soudnictví“. Bylo tak na stěžovateli, aby proti zamítnutí žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu brojil přímo v daném řízení, tedy zejména podáním odvolání bezprostředně poté, co se o tomto rozhodnutí fakticky dozvěděl. Prostřednictvím opravného prostředku mohl stěžovatel rovněž uplatnit svou námitku nesprávného postupu správního orgánu, v jehož důsledku se o rozhodnutí nedozvěděl. Pokud tak však stěžovatel neučinil, nelze toto opomenutí zhojit v nyní probíhajícím řízení, jehož předmětem je rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 4 As 24/2013-18). Nejvyšší správní soud proto nemůže v tomto řízení přezkoumávat rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu a nemůže se ani zabývat námitkou nesprávného postupu správního orgánu při doručování tohoto rozhodnutí.

[28] Co se týče stěžovatelem namítané dobré víry o oprávněnosti jeho pobytu, dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit

vstup na území členských států Evropské unie až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu. Nejvyšší správní soud v rozsudku čj. 2 Azs 107/2005-60 vyložil, že správní vyhoštění ve smyslu § 118 odst. 1 je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval. Uvedený zákaz pobytu není sankcí, resp. trestem uloženým v trestním řízení, ale správním opatřením omezujícím cizince ve svobodě jeho volného pohybu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu čj. 5 Azs 125/2004-54, nebo čj. 5 Azs 94/2005-52).

[29] Při rozhodování o správním vyhoštění není třeba prokazovat cizincovo zavinění, tj. jeho vnitřní psychický stav ke skutečnostem, které zakládají důvod pro uložení správního vyhoštění. Nastane-li některá ze situací předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, je příslušný správní orgán vždy povinen naříditi cizinci, aby opustil území České republiky, a zakázat mu pobyt na českém území i po následnou dobu stanovenou v rozhodnutí o správním vyhoštění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 8 Azs 38/2015-41).

[30] S ohledem na výše uvedené tak tvrzená dobrá víra stěžovatele v oprávněnost jeho pobytu na území České republiky nemá vliv na zákonnost rozhodnutí, jímž mu bylo uloženo správní vyhoštění.

[31] Stěžovatel dále namítal, že realizací vyhoštění bude zasaženo do jeho práva na soukromý a rodinný život, neboť by musel přerušit studium na vysoké škole. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců platí, že „[r]ozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.“

[32] Jak již Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku čj. 9 As 174/2012-21, přerušení vysokoškolského studia nemůže být samo o sobě považováno za natolik intenzivní zásah do soukromého či rodinného života cizince, aby pouze pro tuto okolnost nemohlo být jinak oprávněné vyhoštění cizince realizováno. Zdůraznil, že „aby mohlo jít o nepřiměřený zásah, je nutno přerušení studia zohlednit v kontextu konkrétních okolností, týkajících se výhradně stěžovatele a které by případně mohly být ve svém souboru považovány za okolnosti, jež činí vyhoštění v tomto konkrétním případě nepřiměřeným. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že takové okolnosti jsou ryze individuální povahy, neboť vypovídají o konkrétní situaci, ve které se cizinec nachází, a která je natolik specifická, že vyhoštění nemá být realizováno. Absenci těchto subjektivních okolností nelze přičítat k tíži správních orgánů“ (k tomu srov. též rozsudek čj. 8 Azs 38/2015-41).

[33] Svá tvrzení, dle kterých je přerušení studia nutno považovat za nepřiměřený zásah, však stěžovatel žádným způsobem nekonkretizoval, naopak setrval na obecných tvrzeních. Uvedl, že je studentem, který plní své studijní povinnosti a jeho vyhoštění by zmařilo veškeré jeho investice do studia vložené, stejně tak úsilí, které věnoval svému studiu. K tomu je nutné uvést, že stěžovatel studoval první školu od října 2011 do března 2012, a to Univerzitu Karlovu v Praze, kde se účastnil jazykové a odborné přípravy ke studiu akreditovaného studijního programu vysoké školy. Z této školy by stěžovatel pro porušování pravidel studia vyloučen. Následně studoval od září 2012 do října 2013 první ročník bakalářského studia oboru Mezinárodní vztahy a diplomacie na Vysoké škole mezinárodních a veřejných vztahů Praha, odkud byl vyloučen pro neplnění studijních povinností. Od září 2013 do října 2014 studoval první ročník bakalářského studia oboru Mezinárodní a veřejné vztahy na Vysoké škole mezinárodních a veřejných vztahů Praha, z níž byl opět pro neplnění studijních povinností vyloučen. Od září 2015 by měl být stěžovatel studentem prvního ročníku bakalářského studia oboru Marketingová komunikace na Vysoké škole finanční a správní.

[34] Stěžovatelova studijní minulost nekoresponduje s jeho tvrzením, že si na území České republiky plní své studijní povinnosti či že by realizace vyhoštění zmařila jeho úsilí a finance do studia vložené. Naopak je zřejmé, že stěžovatel byl již třikrát ze studia vyloučen pro neplnění studijních povinností a za čtyři roky studia úspěšně neukončil ani jedinkrát první ročník vysoké školy. Protože stěžovatel neuvedl žádné další skutečnosti individuální povahy, které by vypovídaly o konkrétní situaci, ve které se stěžovatel nachází, a která by byla natolik specifická, že by vyhoštění nemohlo být realizováno, Nejvyšší správní soud neshledal tuto námitku důvodnou.

[35] Stěžovatel v kasační stížnosti závěrem uvádí, že správní orgány vydaly rozhodnutí o správním vyhoštění, „*kteřé je evidentně zcela nepřiměřené důvodům vedoucím k jeho vydání a zasahuje nepřijatelně do rodinného a zejména soukromého života stěžovatele, který na území ČR mnoho let studuje, má zde přítelkyni a veškeré své sociální a kulturní zájemí*“.

[36] V protokolu o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 17. 6. 2015 stěžovatel uvedl, že vazbou na Českou republiku je jeho studium na vysoké škole, jež rovněž představuje jedinou překážku znemožňující vycestování, kterou uvedl. Po ukončení studia se hodlá vrátit do Ruské federace. Na otázku, zda žije s občanem Evropské unie ve společné domácnosti, odpověděl, že nikoliv, že žije s přítelkyní pocházející z Ruské federace, která zde rovněž studuje.

[37] V žalobě stěžovatel uvedl, že by se v důsledku vyhoštění nemohl po určitou dobu vrátit do České republiky a pokračovat ve vztahu s přítelkyní, čímž by byl podstatným způsobem narušen jeho soukromý a rodinný život. Vyhoštění by vedlo k rozpadu jeho partnerského vztahu, který vede na území České republiky. Městský soud v rámci posouzení zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele konstatoval, že žalobce svou přítelkyni nikterak neidentifikoval, uvedl pouze, že je stejné státní příslušnosti jako on a na území České republiky studuje. Vztah s přítelkyní navíc stěžovatel nepovažoval za skutečnost, která by mu bránila ve vycestování z České republiky.

[38] V kasační stížnosti stěžovatel opět jen v obecné rovině namítal, že na území České republiky mnoho let studuje, má zde přítelkyni a veškeré sociální a kulturní zájemí. Ke kasační stížnosti přiložil kopii povolení k pobytu slečny I. G. a její prohlášení, že je přítelkyní stěžovatele. Dále již neuvádí niče. V protokolu o vyjádření účastníka správního řízení stěžovatel uvedl, že v případě vyhoštění by se vrátil do Ruské federace, jejíž státní příslušnicí je i jeho přítelkyně. Jak konstatovala již žalovaná v rozhodnutí napadeném žalobou, vztah stěžovatele s přítelkyní pocházející z Ruské federace není nezbytně vázán na území České republiky. Vyhoštění stěžovatele na dobu jednoho roku tak nemůže mít za následek nepřiměřený zásah do jeho soukromého nebo rodinného života, neboť stěžovateli nebude znemožněno vztah s přítelkyní uchovat, byť jej nebude moci prozatím udržovat přímo na území České republiky.

[39] Ani v tomto případě stěžovatel neuvedl žádné další skutečnosti individuální povahy, které by vypovídaly o konkrétní situaci, ve které se stěžovatel nachází, a které by znemožňovaly realizaci správního vyhoštění. Nejvyšší správní soud se ztotožnil se závěrem žalované, že s ohledem na stejnou státní příslušnost stěžovatele a jeho přítelkyně může stěžovatel se svojí přítelkyní žít v místě, kde budou mít oba pobyt povolen, zcela jistě to nemusí být výhradně na území České republiky. Kasační námitka nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele v případě realizace správního vyhoštění není důvodná.

VI.

[40] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené neshledal kasační stížnost důvodnou, proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[41] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel v řízení neměl úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovaná, které by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 30. srpna 2016

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu